

Camellia

17

宠妾作死日常

ยุทธวิธี
โต้เต้าสู้
ความ
โปรดปราน
ของนางสนม

月下微尘 เย่วเซี่ยวเว่ยจิน เขียน
มั่วหมิงฉีเมี่ยว แปล
CHEN CHUN HUNG วาด

บทที่ 538 การตัดสินใจของอินซื่อ

หลังจากอินเจินถูกคังซีเรียกตัวไป บิดากับบุตรก็อยู่ด้วยกันในตำหนักของคังซีนานกว่าสองชั่วยาม เพราะหลี่เต๋อเจียนเฝ้าอยู่หน้าประตูตลอด จึงไม่มีผู้ใดรู้ว่าพวกเขาพูดคุยอะไรกัน และก็ไม่มีใครล่วงรู้ว่าในใจของอินเจินแท้จริงแล้วคิดเช่นไร

ทว่าสามวันให้หลัง อินเจินก็สั่งให้ชู่ผยเซ็งนำตัวบุตรชายของเจียนชินฮองไปส่งกลับจวนเจียนชินฮองด้วยตนเอง

ก่อนหน้านี้ ชาวที่ว่าเจียนชินฮองมีบุตรชายพลัดหลงอยู่ในหมู่บ้านก็แพร่สะพัดไปทั่วแล้ว แต่นอกจากผู้ที่รู้ความจริง และผู้ที่เกี่ยวข้อง คนส่วนใหญ่ล้วนไม่เชื่อ เพราะเรื่องอื้อฉาวภายในจวนเจียนชินฮองนั้นเล่าลือกันอย่างครึกโครมที่สุด หากมีบุตรชายจริง การแสดงละครขอบุตรก็คงไม่ยืดเยื้อมาหลายปีเช่นนั้น

แน่นอน เรื่องเช่นนี้เมื่อไม่เกี่ยวกับตนเอง จะจริงหรือเท็จก็แทบไม่มีใครใส่ใจใจอย่างแท้จริง อีกทั้งอินซื่อกับพวกยังคง

ขัดขวางไม่ให้ผู้อื่นสืบเสาะ ชาวที่แท้จริงหรือเหตุผลเบื้องหลัง
จึงมีเพียงคนกลุ่มเล็กๆ เท่านั้นที่รู้ ส่วนคนอื่นที่รู้บ้างไม่รู้บ้าง
ก็เพียงถือเป็นเรื่องตลกขบขัน

ใครจะคาดคิดว่า ขณะที่ทุกคนเห็นว่าเรื่องตลกนี้ผ่านพ้น
ไปแล้ว อื่นเงินกลับจัดการส่งตัวบุตรชายของเจียนชินอ่อง
กลับคืนจนอย่างเอิกเกริก เจียนชินอ่องออกมาต้อนรับด้วย
ตนเอง วันรุ่งขึ้นยังเตรียมของตอบแทนน้ำใจมากมายและ
พาบุตรชายไปขอบคุณยงชินอ่องถึงที่ เหตุการณ์นี้แฝงนัยลึกซึ้ง
ทำให้ฉันซื้อซึ่งปวยหนักนอนอยู่บนเตียง เมื่อได้ข่าวก็รู้สึกหวาน
ในลำคอขึ้นมาทันใด จากนั้นจึงกระอักโลหิตสดๆ ออกมาคำหนึ่ง

“ฟ้ากลั่นแกล้งคน ฟ้ากลั่นแกล้งคนจริงๆ! ข้านี้กว่า
ตัวเองกุมโอกาสได้ก่อน คิดว่าควบคุมใจคนได้ แต่บัดนี้ดูเหมือน
ผู้ที่มองไม่ทะลุกลับเป็นตัวข้าเอง...แฉีกๆ ...”

ฉันซื้อยกมูมปากยืมเยาะตนเอง ใบหน้าหม่นหมอง ทว่า
คำพูดยังไม่ทันจบก็สาลักโลหิตที่กระอักออกมา

หลินเจิงเห็นสภาพอเนจอนาถเช่นนั้นของอินชื้อ ก็รีบเข้าไปประคองเจ้านาย เขาคุกเข่าอยู่ข้างเตียง ใช้สองมือพยุงอินชื้อให้เอนพิงหมอน

“องค์ชาย โปรดรักษาร่างกายของท่านก่อนเถิด เรื่องบางเรื่องเมื่อไม่มีทางเป็นไปได้แล้ว มิสู้เปลี่ยนทิศทาง ปล่อยวางเรื่องนี้ แล้วแสวงหาทางทะเลวงอื่นดีกว่า”

ในเมื่อแผนการนี้ใช้ไม่ได้แล้ว ดึงดันต่อไปก็มีแต่ทำร้ายตนเอง ยิ่งไปกว่านั้น ทางเจียนชินอ่องหลังจากนี้จะตอบโต้เช่นไรยังไม่อาจรู้ได้ เพราะก่อนหน้านี้องค์ชายใช้บุตรชายของเขาเป็นตัวประกัน บีบให้เขาลงน้ำโคลนนี้ด้วยความฝืนใจ บัดนี้ทุกอย่างจบสิ้น บุตรชายของเจียนชินอ่องกลับคืนสู่จวนแล้ว แต่กลับไม่เกี่ยวกับพวกเขาเลย หากคิดบัญชีกันจริงๆ ดูเหมือนฝ่ายพวกเขาจะไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง ดังนั้นผลลัพธ์ย่อมไม่อาจดีได้

ถ้อยคำของหลินเจิงแม้จะอ้อมค้อม แต่ก็ชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงและประเด็นสำคัญแล้ว ส่วนผลสุดท้ายจะเป็นเช่นไรก็ต้องขึ้นอยู่กับทางเลือกของอินชื้อเอง

เวลานี้ทั้งร่างของอันชื้อไม่สบายอย่างยิ่ง เดิมทีควรเรียก หมอประจำจวนมาโดยตรง แต่เขากลับผินมือเอาไว้ ไม่ยอม อ่อนข้อ จะว่าไปแล้ว เขาไม่ใช่กำลังหาเรื่องผู้อื่น หากแต่กำลัง หาเรื่องตนเองต่างหาก

ผู้ที่มั่นใจในตนเองเกินไปหรืออาจเรียกว่าหยิ่งทะนง หากเริ่มต้นด้วยความพ่ายแพ้เสียบ้าง จิตใจก็อาจปรับตัวได้ดีขึ้น ทว่าในทางกลับกัน หากเริ่มต้นราบรื่นเกินไป ภายหลังมักได้รับแรงกระแทกไม่ไหว โดยเฉพาะเมื่อความพ่ายแพ้แต่ละครั้ง หนักหนาขึ้นเรื่อยๆ

อันชื้อในยามนี้ก็อยู่ในประเภทหลัง เริ่มต้นราบรื่นเกินไป จนกลายเป็นหยิ่งทะนง การล้มเหลวหลายครั้งก่อนหน้านี้ล้วนมี ปัจจัยของผู้อื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง เขาจึงไม่เคยมองย้อนดูตนเอง แต่ครั้งนี้หลีกเลี่ยงไม่ได้โดยสิ้นเชิง เพราะทุกสิ่งเกิดจากความ ผิดพลาดจากการตัดสินใจของเขาเองที่ทำให้แผนการล่มสลาย บัดนี้เขาไม่เข้าใจเจตนาดีของคังซี อีกทั้งล้มป่วยกะทันหัน ภายในใจก็ยิ่งพันกันยุ่งเหยิง

“จะยังมีโอกาสอื่นหรือไม่นั้นยังไม่อาจรู้ได้ ก่อนหน้านี้ เจียนชินอ่องแม้จะถูกเข้าข่มขู่ยังสามารถบีบให้พี่สี่ซึ่งมีกำลัง แข็งแกร่งต้องถอยหนึ่งก้าว แล้วนับประสาอะไรกับข้า”

อินชืออดถอนหายใจไม่ได้

“ถึงข้าจะหยิ่งทะนงเพียงใด ก็ต้องยอมรับว่าเรื่องกำลัง อำนาจ ข้าไม่อาจเทียบพี่สี่ได้ แม้แต่น้องแก้ว ข้าก็ยังห่างไกลนัก”

ประโยคนี้นี้มิได้พูดเพราะอิจฉา หากเป็นความทอถอนใจ จากกันบึ้งของหัวใจ ด้านอินเจิน เขาเพียงรู้ว่าอีกฝ่ายแข็งแกร่ง ขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนอินถั่ง นับแต่ครั้งร่วมมือกันในอดีต ความสามารถของอินถั่งล้วนประจักษ์ชัด หากไม่มีเขา ตนก็คง ยากจะมาถึงวันนี้ แม้ภายหลังอินถั่งจะแยกทางไปแล้ว แต่รากฐานที่เคยวางไว้มิอาจจู่โจมมาถึงปัจจุบัน

บางสิ่งยังคงติดกึ่งเสียใจ เรื่องราวในอดีตที่เคยถูกโยนทิ้ง ไว้เบื้องหลัง บัดนี้ผุดขึ้นมาในสมองทีละเรื่อง ความคิดที่เคยกด ข่มไว้ก็พรุ้งพรูออกมาจากกันบึ้งหัวใจ กลั่นอย่างไรก็กลั่นไม่อยู่

มิใช่ว่าเขาไร้ความสามารถ ทว่าเขากลับลืมไปว่า จุดเริ่มต้นของตนต่ำกว่าผู้อื่นอยู่แล้ว พอมีผลงานก็คิดจะไต่สูงขึ้น

แต่กลับลืมไปว่าความสำเร็จกับความร่วมมือล้วนแยกจากกัน
ไม่ได้ ทว่าบัดนี้จะพูดสิ่งใดก็สายเกินไป เขาไม่คิดว่าอันถึงจะหัน
กลับมา เว้นเสียแต่เขาจะมีหมากที่ทำให้อีกฝ่ายจำต้องหัน
กลับมา

หมากหรือ

ความคิดของอันซื่อพลันขยับเขยื้อน สมองผุดภาพ
พระชายาหวันเหียนซื่อของอันถึง ต่อจากนั้นก็ถึงบุตรชาย
ของอันถึงอย่างหงหมิน

หากเป็นแต่ก่อน อันซื่อคงเห็นว่าไร้ช่องทางจัดการอันถึง
โดยสิ้นเชิง ใครจะคาดคิดว่าอันถึงผู้เคยอยู่ท่ามกลางหมุบปดา
โดยไม่แตะต้องใบไม้สักใบ จะมีด้านลุ่มหลงเช่นวันนี้ ไม่ว่าอะไร
จะก่อให้เกิดทุกสิ่งในวันนี้ เพียงแค่เขายอมยกหวันเหียนซื่อ
ขึ้นเป็นพระชายา ก็พอจะเห็นได้ว่าเขามอบหัวใจให้นางอย่าง
แท้จริง

ครั้งหนึ่งเคยมีผู้กล่าวว่าอดีตฮ่องเต้เป็นผู้ลุ่มหลงในรัก
ทว่าในสายตาเขา นั้นเป็นเพียงกลวิธีอย่างหนึ่งของอดีตฮ่องเต้
เท่านั้น มิเช่นนั้นแล้ว จักรพรรดิผู้หนึ่ง ต่อให้ความสามารถ

อ่อนด้อยเพียงใด จะคุ้มครองสตรีคนหนึ่งไว้ไม่ได้เชี่ยวชาญ หรือ
เพียงเพราะไทของไทเขามีเล่ห์กลสูงส่งนัก?

หี! หากเป็นเช่นนั้นจริง ในความเห็นของเขา อดีตฮ่องเต้
ย่อมไม่มีทางปลดฮ่องเฮาได้ อีกทั้งยังไม่ก่อเรื่องวุ่นวายมากมาย
ถึงเพียงนั้น พุดให้ชัด เชี่ยวเชียนฮ่องเฮาก็เป็นเพียงหมากตัว
หนึ่งของอดีตฮ่องเต้เท่านั้น เมื่อตอนแรกใช้ได้ดี ผลดี เขาจึงมั่นใจ
ว่าจะเก็บเกี่ยวได้เต็มมือ แต่ครั้นภายหลัง ทุกสิ่งกลับเบี่ยงเบน
ไปจากเดิม เขาเองไร้กำลังจะพลิกสถานการณ์ จึงจมอยู่กับ
ความพ่ายแพ้ของตนเอง สุดท้ายจึงนำไปสู่ความตายของ
เชี่ยวเชียนฮ่องเฮา

แนนนอน อันชื่อมิได้กล่าวว่าอดีตฮ่องเต้ต้องการให้
เชี่ยวเชียนฮ่องเฮาตาย หากแต่เพราะเขาใส่ใจความสำเร็จ
และความสูญเสียของตนเองมากเกินไป อีกทั้งความอึดอัน
ที่มีอาจสมปรารถนา เมื่อทุกปัจจัยซ้อนทับกัน จึงก่อให้เกิด
ผลลัพธ์เช่นนี้ แต่หากจะสืบหาต้นเหตุ แท้จริงก็เพียงเพราะเขา
ไม่ใส่ใจอย่างแท้จริงเท่านั้น หากใส่ใจจริง ก็ควรเป็นเช่นเสด็จพ่อ
ที่คุ้มครองเต๋อเฟยมาตลอดทาง ไม่สิ...ควรจะเรียกว่าเต๋อผิน
ต่างหาก จนทำให้นางสามารถไต่ขึ้นสู่จุดสูงสุดอย่างราบรื่น

โดดเด่นยิ่งกว่าผู้ใด แม้ท้ายที่สุดนางจะก้าวล้ำเส้น ก็มีเพียงเขา ผู้เดียวเท่านั้นที่มีสิทธิ์ยุติทุกอย่าง ขณะที่อินถ์ถ่วงคอยปกป้อง หวั่นเหยียนซื้อमतตลอดทาง ถึงขั้นประคบประหงมไว้ในฝ่ามือ ใส่ใจยิ่งกว่าเสด็จพ่อเสียอีก

“จวนยงซินอ่องตอนนี้เป็นอย่างไรบ้าง”

จู่ๆ อินถ์ก็เปลี่ยนหัวข้อ ถามคำถามที่ดูไม่เกี่ยวข้องกัน เลย

หลินเฉิงชะงักงันไปทันที ครูหนึ่งจึงได้สติ แม้ไม่เข้าใจ เจตนาของอินถ์ แต่ก็ยังตอบตามตรง

“จวนยงซินอ่องมีการป้องกันแน่นหนา หากจะบุกฝ่าเข้าไป เกรงว่าจะมีผู้บาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก”

“บุกฝ่าเข้าไปหรือ...ไม่ สิ่งที่เราจะฝ่าเข้าไป ไม่ใช่ จวนยงซินอ่อง หากแต่เป็นจวนจงหย่งจวินอ่อง”

อินถ์นึกถึงนิสัยของอินถ์ถึง แม้รู้ว่าการกระทำเช่นนี้จะทำให้ทั้งสองฝ่ายยืนอยู่ตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิง แต่เขาไม่ต้องการ ลากร่างกายอันผุพังนี้มีชีวิตอยู่อย่างอัปจน จึงคิดจะเสี่ยงอีก

สักครั้ง หากสำเร็จ แม้ไม่อาจกุมอำนาจสูงสุดก็ยังคงสง่างาม หากล้มเหลว เขาจะไม่กล่าวโทษผู้ใด เพียงมอบชีวิตนี้ให้พวกเขา ก็ถือว่าไม่ติดค้างกันอีก

“บุกจวนจงหย่งจวินอ๋องหรือ องค์ชายหมายความว่าอย่างไร จะให้เราลงมือกับจงหย่งจวินอ๋องหรือพะย่ะค่ะ”

น้ำเสียงของหลินเฉิงแผ่ความตระหนก ตูรวากับไม่เข้าใจความหมายของอันชื้อ

หลินเฉิงติดตามรับใช้อันชื้อมาหลายปี ย่อมเข้าใจนิสัยเขาอยู่บ้าง แต่หากจะให้หยั่งรู้ความคิดทั้งหมดของเจ้านาย เขากลับยิ่งมองยิ่งสับสน เช่นในเวลานี้ ที่มักรู้สึกว่ามันตามงัดง้างอันชื้อไม่ทันอยู่เสมอ

“ถูกต้อง! ทางฟี่สี่ ต่อให้ไม่มีบุตรชายของเจียนชินอ๋อง เขาก็ย่อมระวังการตอบโต้ของข้าอยู่แล้ว การป้องกันย่อมไม่หละหลวม แต่ฝั่งน้องเก้า แม้จะมีการป้องกัน ทว่าคงไม่แน่นหนาเท่าฝั่งฟี่สี่ หากข้าอาศัยงัดง้างนี้จับพระชายาเก้าหรือพวกหงหมินมาได้ ต่อให้น้องเก้าจงรักภักดีต่อฟี่สี่เพียงใด ก็จำเป็นต้องยอมอ่อนข้อเพราะพระชายาและบุตรของตน”

เสียงเย็นเจี๊ยบของอินชื้อดั่งต่อเนื่อง เผยความเด็ดเดี่ยว
อย่างชัดเจน

ในหมู่องค์กรชาย นิสัยของอินชื้อนั้นนับว่าโดดเด่นพอตัว
ไม่ว่าจะกับผู้อื่นหรือต่อตนเอง เขาล้วนลงมือได้อย่างไร้ลังเล
จึงสามารถไต่ขึ้นมาจากองค์กรชายผู้มีฐานะต่ำสุดและไม่มีใคร
มองเห็นค่ามาจนถึงวันนี้ เพียงแต่ยามปกติเขาปกปิดได้
แนบเนียนเกินไปจนผู้คนมากมายเห็นว่าเขาควบคุมได้ง่าย

ท่าทีของอินชื้อทำให้หลินเจิงไม่รู้จะเตือนอย่างไร
สุดท้ายจึงทำได้เพียงปิดปาก รับฟังคำสั่งเจี๊ยบๆ แม้ในใจจะรู้สึก
ผิดปกติดูอยู่บ้างแต่ก็ต้องปฏิบัติตาม

ในฐานะบ่าว พวกเขามีเพียงหน้าที่เชื่อฟังคำสั่งนาย แม้
จะรู้ว่าคำสั่งนั้นอาจนำไปสู่หายนะมิรู้จบ ก็ยังต้องลงมือทำอยู่ดี

อินถังไม่มีทางคาดคิดว่าในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ อินชื้อ
จะยังคิดเล่นงานหว่านชี่กับบุตรของพวกเขา เวลานี้แม้เรื่องทาง
ตะวันตกเฉียงเหนือจะคลี่คลายแล้ว แต่การจัดการภายหลัง
รวมถึงการทำให้อินเอ๋อกับอินเสียงไปตะวันตกเฉียงเหนือได้โดย
ไร้กังวล สิ่งที่เขาต้องทำกลับมิได้ลดลง ทว่ายิ่งเพิ่มพูน

ส่วนหวานซี เพราะครรภ์ที่โตขึ้นทุกวัน เรื่องในจวนจึง
ปล่อยวางไปเกือบหมด เรื่องรับแขก หลังจากพระชายาสืบ
มาเยือนแล้ว นางก็ไม่คิดจะพบผู้อื่นอีก แม้แต่มารดาของตนเอง
ก็เพียงพบสองครั้ง มิได้พบได้ตามใจเช่นแต่ก่อน

สถานการณ์ในเวลานี้ดูเหมือนสงบมั่นคง แต่จะมั่นคงจริง
หรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับ การสละราชบัลลังก์ และการขึ้นครองราชย์
ของฮ่องเต้องค์ใหม่ หากสองเรื่องนี้สำเร็จลุล่วง พวกเขาวางใจ
ได้ ก่อนหน้านั้น ไม่ว่าจะเป็นพวกเขาหรือครอบครัวฝ่าย
มารดาของหวานซี ต่างต้องระมัดระวัง เพื่อมิให้ผู้มีเจตนาร้าย
ฉุดลากพวกเขาลงน้ำ

หวานซีพักรักษาครรภ์อยู่ในจวนอย่างสงบ คิดว่าเพียง
เท่านี้ก็จะหลีกเลี่ยงปัญหาที่ไม่จำเป็นได้ ใครจะคาดคิดว่า
อยู่บ้านดีๆ ภัยกลับตกลงมาจากฟ้า ใครเลยจะคิดว่าองค์ชายแปด
ผู้ขึ้นชื่อเรื่องความอดทนและสุขุม วันหนึ่งจะหมดความอดกลั้น
กล้าทุ่มทุกสิ่ง เพื่อเสี่ยงกับความเป็นไปได้เพียงน้อยนิดนั้น!

บทที่ 539 ลักพาตัว

แม้กระแสน้ำภายนอกจะตึงเครียดมาโดยตลอด เรื่องราวมากมายก็ทำให้ผู้คนต่างรู้สึกกดดันอย่างยิ่ง แต่จังหวะชีวิตของหว่านซีกลับซ้ากว่าผู้อื่นมาก อาจกล่าวได้ว่าเพื่อให้นางคลอบคลุมทุกอย่างสบายใจ อินถึงได้จัดการหลายสิ่งไว้เรียบร้อยแล้ว ยามที่เรือทางตะวันตกเฉียงเหนือปั่นป่วนรุนแรงที่สุด นางยังสามารถอยู่ในจวนได้อย่างสงบมั่นคง ผู้ใดจะคาดคิดว่าเมื่อองค์ชายแปดตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะก่อเรื่องให้ได้ผลลัพธ์ เขากลับยื่นมือมาถึงตัวนางและบุตรของนาง

ท่าทีของอินถึงที่มีต่ออินชื่อนั้นคลุมเครือยากจะหยั่งถึง เขาไม่เคยพูดถึงอีกฝ่ายกับผู้ใดง่าย ๆ แม้แต่กับหว่านซี เมื่ออินถึงกล่าวถึงอินชื่อนี้ ท่าทีของเขาก็เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จากจุดนี้ย่อมเห็นได้ว่า การกระทำของอินชื่อนี้มิได้บันเทิงเพียงความผูกพันฉันพี่น้องในอดีต หากยังทำลายความอดทนที่อินถึงมีต่อสายเลือดเดียวกันด้วย

“พระชายา จนวนยงชินอ่องส่งคนมารับพวกท่านชายหงฮุย แล้วเพคะ”

ทิงเหอวี่งเหยาอะๆ เข้ามา ระหว่างพูดยังหอบหายใจแรง เล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าคนของยงชินอ่องมาถึงอย่างกะทันหัน เพียงใด

หว่านซีมุ่นคิ้วเล็กน้อย พวกหงฮุยมาพำนักที่จวน จงหย่งจวินอ่องเป็นประจำ หากไม่มีเรื่องพิเศษ โดยทั่วไปจะเป็นฝ่ายพวกเขาที่ส่งตัวเด็กๆ กลับจนวนยงชินอ่อง การที่อินเจินส่งคนมารับกะทันหันเช่นนี้เกิดขึ้นไม่บ่อย และแทบทุกครั้งล้วนมีเหตุผลเฉพาะ ครั้งนี้เกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่ เหตุใดนางจึงมิได้รับข่าวใดเลย

“ทางนั้นบอกเหตุผลหรือไม่”

หว่านซีว้างถั่วยซาอู่่นๆ ในมือลงขณะเอ่ยถามเสียงต่ำ ในความทรงจำของนาง อินเจินแม้จะระแวงระวังและมีความคิด คับแคบบ้าง แต่หากไม่กระทบผลประโยชน์ของเขา เขาย่อมไม่กระทำการที่กะทันหันเช่นนี้

“คนที่มาบอกเพียงว่า สถานการณ์เพิ่งสงบลงยังมีความไม่แน่นอนอีกมาก ยงชินอ่องจึงต้องการให้ท่านชายหงฮุยอยู่ข้างกายตนเพคะ”

ทิงเหอปรับลมหายใจให้สม่ำเสมอ ก่อนจะรายงานสิ่งที่ตนสืบทราบมาอย่างละเอียด

“ระหว่างทางที่เข้ามา บ่าวพบพ่อบ้านหวัง จึงสอบถามสถานการณ์ภายนอกมาด้วย กลัวว่าจะมีสิ่งใดตกหล่น แต่ตามความหมายของพ่อบ้านหวัง ช่วงหลายวันนี้มิได้มีเหตุการณ์ใหญ่ใดเกิดขึ้น ทุกอย่างสงบนิ่งจนน่าอัศจรรย์!”

ทิงเหอรากับนี่กะไรขึ้นได้ รีบกล่าวเสริมอีกประโยคหนึ่ง

คำพูดของนางมิได้ทำให้คิ้วของหวานซีคลายลง ตรงกันข้ามกลับคิ้วเรียวคู้ขึ้นกลับขมวดแน่นยิ่งกว่าเดิม เรื่องทางตะวันตกเฉียงเหนือครั้งนี้มีเจียนชินอ่องเข้ามาพัวพัน ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด หลังเหตุการณ์จบลงก็มีสมควรสงบเช่นนี้ ต่อให้เป็นการกระทบกระทั่งเล็กน้อย อย่างไรก็ตามก็ต้องแสดงความไม่พอใจออกมาบ้าง ถึงเวลานี้แล้ว นางไม่เชื่อว่าเจียนชินอ่องจะยอมให้เรื่องทั้งหมดให้ผ่านไปเพียงเพราะอันชื้อป่วยหนัก

นางขมวดคิ้วเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว หันไปมองทิงอวี่ที่ยืนอยู่ข้างๆ เห็นอีกฝ่ายกำลังครุ่นคิดไม่ต่างกัน ในใจนางพลันหนักอึ้งโดยไร้สาเหตุ

“ช่างเถิด ทิงเหอ ในเมื่อยงชินต้องส่งคนมารับพวกหงฮุย เจ้าก็พาองค์กรฯไปด้วยสองสามคน ส่งพวกเขากลับไปเถิด”

หว่านซีโบกมือเบาๆ แวดตาดายแววใคร่ครวญ ทว่าบนใบหน้ากลับสงบนิ่ง น้ำเสียงก็อ่อนโยนตามปกติ มิได้เผยว่าถูกเรื่องนี้กระทบกระเทือนแม้แต่น้อย

ทิงเหอรับคำ ยอบกาศำนันหว่านซีแล้วออกไปปฏิบัติตามคำสั่ง เพราะคนของจวนยงชินอ่องกับพวกหงฮุยยังรออยู่

ทิงอวี่กับทิงฉินยืนอยู่ข้างกายหว่านซี เห็นนางลอบครรภ์ที่หนุนชดช้าๆ สีหน้าสงบ ทว่าแววตากลับซับซ้อนเป็นพิเศษ ดูเหมือนพวกนางเองก็รู้สึกได้ว่าเรื่องนี้ผิดปกติ เพียงแต่หว่านซียังไม่เอ่ยปาก พวกนางก็ไม่อาจพูดมาก ได้แต่ยืนรอเงียบๆ

ครู่ใหญ่ต่อมา หว่านซีจึงเงยหน้าขึ้น กวาดตามองทั้งสองคนแล้วกล่าว

“ผู้ที่ทำให้ผีเสื้อกระว้างถึงเพียงนี้ ย่อมไม่ใช่เรื่องเล็ก อย่างมองว่าองค์ชายแปดป่วยหนัก เรื่องบางเรื่องมิได้ยุติลง เพราะความเจ็บป่วย ตรงกันข้าม บางทีเพราะป่วยหนัก จึงเกิด ความคิดสุดโต่ง หากเขาถูกบีบจนสุดทางแล้วก็ดุดอขึ้นมาก็คง อันตราย”

“พระชายาหมายความว่า องค์ชายแปดจะลงมือกับคนใน จวนยงซินอ๋องหรือเพคะ”

ทิงอวี๋ขมวดคิ้ว เอ่ยถามอย่างไม่แน่ใจ

“อาจเป็นเช่นนั้น หรืออาจไม่ใช่เช่นนั้นก็ได้ เพราะหาก นับจริงๆ จวนยงซินอ๋องก็ดี จวนจงหย่งจวินอ๋องก็ดี แม้แต่จวน อ๋องสิบกับอ๋องสิบสามก็อยู่ในแนวเดียวกัน หากองค์ชายแปดคิด จะทุ่มทุกสิ่ง พวกเราก็อาจกลายเป็นเป้าหมายของเขาได้”

ขณะกล่าวคำเหล่านี้ สีหน้าของหวานซิดูไม่ดีนัก เห็นได้ ชัดว่าเรื่องนี้ทำให้นางหวานซิดูถึงเหตุการณ์เลวร้ายในอดีต อีกครั้ง

สำหรับหวานชี องค์กรชายแปดเปรียบเสมือนศูนย์รวม
ภัยพิบัติ ไม่ว่าเขาหรือผู้คนรอบตัว ขอเพียงเกี่ยวข้องกับเขา
นางก็มักได้รับบาดเจ็บ ดังนั้นจะไม่ให้นางคิดมากได้อย่างไร

“เช่นนั้นพวกเราควรแจ้งท่านอ๋องให้เตรียมการป้องกัน
เพิ่มเติมหรือไม่เพคะ”

ทิงอวีโพล่งถามด้วยนิสัยใจร้อน

“อืม ค็นนี่รอให้ท่านอ๋องกลับมาก่อนข้าจะปรึกษาเขาอีกที
เรื่องนี้อาจไม่เป็นดังที่ข้าคิด แต่เตรียมป้องกันไว้ก็ไม่เสียหาย
อย่างไรเสีย ระวังไว้อยู่ตลอดภัยไปได้อีกนาน องค์กรชายแปดผู้นั้น
ยากจะตัดสินใจด้วยสามัญสำนึก”

ขณะกล่าวเช่นนั้น หวานชีรู้สึกว่เปลือกตาขาวกระตุกถี่
อย่างประหลาด

ถึงเวลาเมื่อเย็น หวานชีได้รับข่าวจากอื่นถึงว่าเขามีฐานะ และจะ
ไม่กลับมามิณมือเย็น ให้นางไม่ต้องรอแล้วพักผ่อนเสียแต่เนิ่นๆ

หว่านซีแม้มีเรื่องค้างคาใจแต่ก็ไม่คิดมาก เพราะระยะนี้
อันถั่งมีงานมากจริง ๆ ออกจากจวนแต่เช้า กลับจวนค่ำมีด
หลายวันแล้วที่เขามิได้กินข้าวพร้อมนาง โชคดีที่พวกหงหมิน
ยังจำได้ว่าต้องมานั่งเป็นเพื่อนมารดา มิเช่นนั้น ด้วยนิสัยของ
หว่านซี หากเวลาผ่านไปนาน ประกอบกับกำลังตั้งครรภ์
เกรงว่าจะคิดฟุ้งซ่านไปเองก็เป็นได้

เมื่อพวกหงหมินเข้ามา สีน้าของแต่ละคนยังถือว่าปกติ
ดี เพียงแต่พวกเด็กเล็กกลับบ่นพึมพำว่าพวกหงฮุยกลับเร็ว
เกินไป สีน้าท่าทางเช่นนั้นชัดเจนว่าไม่อยากให้พวกเขากลับ
เร็วเช่นนั้น

หว่านซีเข้าใจเรื่องนี้ดี เพราะที่ผ่านมา เวลาพวกหงฮุย
มาพำนักที่จวนจงหย่งจวินอ่อง อย่างน้อยก็ต้องอยู่สักสิบวัน
ครึ่งเดือน อย่างน้อยที่สุดก็ห้าหกวัน ครั้นนี้มาเพียงสองวัน
ก็ถูกพาตัวกลับ ไม่ต้องพูดถึงเด็ก ๆ แม้แต่นางเองก็ยังไม่รู้สึก
ประหลาดใจไม่น้อยมิใช่หรือ

“พอแล้ว ที่เสด็จลี้ของพวกเจ้าส่งคนมารับพวกหงฮุย
กลับย่อมมีเหตุจำเป็นจึงจัดการเช่นนั้น รออีกระยะหนึ่ง เมื่อ

ทุกอย่างสงบลงแล้ว แม่จะให้เสด็จพ่อของพวกเจ้ารับพวกหงฮุย ไปพักที่คฤหาสน์นอกเมืองด้วยกันสักหลายวัน”

หว่านซีมองบุตรธิดาที่หนึ่งล้อมโຕະอย่างเรียบร้อย เอ่ยปลอบพวกเขาเบาๆ สองสามประโยค ก่อนส่งสายตาให้ พวกทิงอวี้นำอาหารขึ้นโຕະ

“จริงหรือเพคะเสด็จแม่”

เหล่าเด็กเล็กเงยหน้ามองหว่านซี ดวงตาเป็นประกาย วิบวับ ชัดเจนว่าในใจล้วนอยากออกไปเที่ยวเล่น

“แน่นอนสิ เวลานี้เสด็จพ่อของพวกเจ้ามีเรื่องมากมาย ต้องจัดการ ต้องวิ่งวุ่นไปโน่นมานี่ ทุกวันออกเข้ากลับดึก ย่อม ไม่มีเวลามาดูแลพวกเจ้า เพราะฉะนั้นพวกเจ้าก็ต้องเชื่อฟังดีๆ รอให้ทุกเรื่องคลี่คลาย เสด็จพ่อย่อมทำตามที่คุณเจ้าปรารถนาแน่นอน”

หว่านซีมองอาหารสดใหม่ที่มีควันร้อนลอยกรุ่นบนโຕະ พลังพุดพลงคืบกับข้าว ตักน้ำแกงให้ลูกๆ

เด็ก ๆ ได้ฟังคำของหวานซีต่างก็พยักหน้ารับอย่างรวดเร็ว อย่างมองว่าพวกเขายังเล็ก แท้จริงสิ่งที่ควรรู้พวกเขาก็รู้กันหมด เพียงแต่เพราะมีอันถึงกับหวานซีคอยปกป้อง พวกเขาจึงใช้ชีวิตได้อย่างไร้กังวลกว่าเด็กส่วนใหญ่ในราชวงศ์ บางคราวยังคงความไร้เดียงสาเฉพาะของเด็กไว้ได้ นี่อาจเป็นสิ่งที่หวานซีภาคภูมิใจที่สุด

ผู้คนในราชวงศ์ สิ่งแรกที่ต้องเผชิญคือการเอาตัวรอด เพราะเหตุนี้ พวกเขาจึงจำต้องเรียนรู้ที่จะโหดร้ายต่อตนเอง และโหดร้ายต่อผู้อื่น หวานซีอาจเปลี่ยนแปลงลูก ๆ ของตนได้ แต่นางไม่อาจเปลี่ยนแปลงผู้อื่นได้ ดังนั้นในขณะที่ปกป้องลูก ๆ นางก็สอนวิธีเอาตัวรอดและป้องกันตนเองให้ลูก ๆ ไปพร้อมกัน

เพราะเมื่อเกี่ยวพันกับการแย่งชิงอำนาจ สิ่งที่ต้องการมิใช่เพียงความเมตตา หากยังต้องรู้จักปกป้องตนเอง

หลังมื้อค่ำ เด็ก ๆ ทั้งหลายก็ไปรวมกลุ่มเล่นกันเอง ส่วนหวานซีเรียกหรงหมินกับหงเจาไว้ บอกเล่าความกังวลและการคาดเดาของตนให้พวกเขาฟังทีละข้อ แม้เรื่องนี้จะยังมิได้รับการยืนยัน แต่ความเป็นไปได้ก็สูงไม่น้อย การจัดวางการป้องกันจึงเป็นสิ่งจำเป็น และการเตือนให้พวกหรงหมินเพิ่มความ

ระมัดระวังก็สำคัญยิ่ง เพราะเมื่อเทียบกับผู้ใหญ่เช่นพวกนาง
เด็กย่อมถูกหลอกหลวงได้ง่ายกว่า

“เสด็จแม่วางใจเถิด ลูกจะดูแลน้องๆ ให้ดี”

หงหมื่นขมวดคิ้ว เด็กหนุ่มเยาว์วัยในใจย่อมมีความคิด
ของตนเอง หงหมื่นติดตามอยู่ข้างกายอันถึงหลายปี เขามีได้
เพียงเรียนรู้กลยุทธ์ หากยังต้องรู้จักใช้กลยุทธ์ด้วย

เรื่องที่พวกอื่นซื่อลงมือกับหว่านซีและพวกเขาซึ่งเป็น
บุตรของนางครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเขาล้วนจดจำอยู่ในใจ แม้ไม่ถึง
ขั้นพาลไปถึงผู้บริสุทธิ์คนอื่น แต่กับอันซื่อ ในใจของพวกเขาก็
ยังมีความคิดของตนเอง เพราะในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ ต่อให้
ได้รับการปกป้องเพียงใด ก็ย่อมต้องปะทะและเกี่ยวข้องกับผู้คน
มากมาย อย่าคิดว่าโลกของเด็กย่อมบริสุทธิ์เสมอ บางครั้งโลก
ของเด็กกลับซับซ้อนยิ่งกว่าของผู้ใหญ่เสียอีก

“เจ้ารู้เช่นนี้ก็ดี บางคนเมื่อถูกบีบจนมุมก็มักก่อเรื่อง
วุ่นวาย โอกาสที่พวกเราเห็นว่าเป็นทางรอด สำหรับผู้ที่ถูก
คำนวณกลับเป็นความเจ็บปวดที่ยากจะกล่าว ดังนั้นที่แม่เตือน

พวกเจ้าในเวลานี้ มิใช่เพื่อสิ่งอื่น แต่เพื่อไม่ให้ความเจ็บปวด
เช่นนั้นเกิดขึ้นกับพวกเจ้าอีก”

ขณะกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ มือของหวานซีที่วางอยู่บน
หน้าท้องนูนกลับรู้สึกถึงแรงสะท้อนแผ่วเบา นางรู้นั่นคือเด็ก
ในครรภ์กำลังตอบสนองต่อนาง

หากกล่าวตามความจริง หวานซีภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ตน
มีบุตรที่ยอดเยี่ยมและกตัญญูถึงเพียงนี้

เมื่อหงหมินและหงเจาหวนนึกถึงเรื่องที่เคยเกิดขึ้นใน
วังหลวง ต่างก็พยักหน้ารับอย่างหนักแน่น พวกเขาไม่ต้องการ
ให้มารดาต้องบาดเจ็บเพราะเรื่องของตนอีก แม้จะยังอยู่ในวัย
กำลังระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ แต่ในส่วนของจิตใจ พวกเขา
ก็อยากปกป้องคนที่ตนห่วงใยเช่นกัน

ยามค่ำ หลังจากพวกหงหมินกลับไปแล้ว หวานซีจึงให้
ทิงอวี่ไปเรียกหวังอันมา สั่งการสองสามประโยค ให้เขาเพิ่ม
กำลังคนคุ้มกันเด็ก ๆ มากขึ้น เพื่อเกิดเหตุกะทันหันจะได้
ตอบสนองทันเวลา

แม้หวังอันไม่เข้าใจเจตนาของหวานซี แต่ก็มิได้ชักถาม เพียงปฏิบัติตาม เพิ่มการเฝ้าระวังรอบลานเรือนของเจ้านาย น้อยแต่ละคนให้เข้มงวดยิ่งขึ้น

ครั้นอันอีพาคนลอบเข้าสู่จวนจงหย่งจวินอ่อง กวาดตาสำรวจเพียงครั้งเดียว เขาก็สังเกตเห็นว่าการรักษาการณ์ในจวน แน่นหนากว่าที่เคยสำรวจไว้ก่อนหน้านี้ไม่น้อย ทว่าเรื่องนี้ยังอยู่ในขอบเขตที่คาดการณไว้ เพราะมีประสบการณ์จากการไปสืบ ที่จวนยงซินอ่องก่อนหน้านี้ คราวนี้พวกเขาจึงระมัดระวัง กว่าเดิม นี่จึงทำให้ผู้มีหน้าที่เฝ้าระวังภายในจวนจงหย่งจวินอ่อง มิได้พบพวกเขาในทันที

เมื่อรับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงภายในจวน อันอีก็ตัดสินใจ อย่างรวดเร็ว เปรียบเทียบการเฝ้าระวังรอบลานเรือนของหวานซี กับพวกหงหมินแล้ววิเคราะห์เล็กน้อย จากนั้นก็เล็งเป้าไปที่หวานซีโดยตรง แม้การจับหญิงตั้งครรภ์จะยากกว่าการจับเด็ก แต่โอกาสมีเพียงครั้งเดียว หากจับตัวนางได้สำเร็จ เรื่องที่เหลื ย่อมจัดการง่าย เพราะคนในจวนย่อมหวงความปลอดภัยของ นายหญิงยิ่งกว่าพวกเด็กๆ เสียอีก

หว่านซียังไม่ตระหนักถึงอันตรายที่คืบคลานเข้ามา ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนของอินชื่อกำลังเข้าใกล้นาง เวลานี้นางนั่งอ่านคัมภีร์กตัญญูให้บุตรในครรภ์ฟังอยู่บนเตียงเตา ยังไม่ทันอ่านจบ เสียงอีกทีกรีกโครมก็พลันดังขึ้น ขณะกำลังจะให้ทิงอวีออกไปดูหน้าต่างข้างกายพลันถูกกระแทกเปิดออกทันที ครั้นตั้งสติได้คมมีดเย็นเยียบก็พาดอยู่ที่ลำคอแล้ว สัมผัสเย็นเยือกและอันตรายนั้นทำให้หนังศีรษะของหว่านซีชาวบโดยไม่รู้ตัว

“เจ้าเป็นใคร!”

ทิงอวีได้สติก็รีบยืนเคียงกับทิงฉิน จ้องชายชุดดำที่จับตัวหว่านซีไว้แน่นตาไม่กะพริบ กลัวเพียงว่านางจะได้รับอันตรายแม้สักเล็กน้อย

บทที่ 540 สถานการณ์กระอักกระอ่วน
ระหว่างการข่มขู่และการโต้กลับ

“เจ้าเป็นใคร!”

ทิงอวีได้สติก็รีบยืนเคียงกับทิงฉิน จ้องชายชุดดำที่จับตัว
หว่านซีไว้แน่นตาไม่กะพริบ กลัวเพียงว่านางจะได้รับอันตราย
แม้สักเล็กน้อย

“ไม่ต้องสนว่าข้าเป็นใคร! สิ่งสำคัญคือพวกเจ้าอย่าคิด
เล่นลูกไม้ มิฉะนั้นหากมีดสั้นในมือข้าเบี่ยงเพียงนิดเดียว
คนที่บาดเจ็บก็คือนายของพวกเจ้า!”

อันอีเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ เสียงที่ทวิตสูงแผ่ความ
สำนึกเสียใจและความเดือดดาล ใบหน้าซับซ้อนอย่างยิ่ง ให้
ความรู้สึกราวกับสุนัขจรอกที่กำลังคลุ้มคลั่ง

เผชิญหน้ากับอันอีที่เป็นเช่นนี้ ทุกคนล้วนแตกตื่น
ดังที่เขากล่าว พวกนางไม่ต้องการให้หว่านซีได้รับบาดเจ็บ
แต่ก็ไม่ต้องการเห็นนายหญิงถูกพาตัวไปเช่นกัน คนที่สามารถ

พื้งหน้าต่างเข้ามาและควบคุมตัวหว่านซีได้ในเวลานี้ ยังมีสิ่งใด
ที่เขาทำไม่ได้อีก เห็นชัดว่าเป้าหมายของเขาคือหว่านซีตั้งแต่
ต้น และคำพูดเหล่านี้ก็เพียงเพื่ออาศัยนางฝ่าวงล้อมออกไป
เท่านั้น

จิงหะนั่นเอง หวังอันก็พาคนกรูกันเข้ามา เมื่อเห็น
หว่านซีถูกอันอีจับไว้ เขาก็อดสูดลมหายใจเย็นวาบไม่ได้
ดวงตาฉายความดุตันจ้องเขม็งไปที่อันอี เอ๋ยเสียงเข้ม

“โจรบังอาจ กล้าลงมือกับพระชายา เจ้าคงไม่ต้องการ
ชีวิตแล้วกระมัง!”

“ชีวิตข้าจะเป็นอย่างไรไม่สำคัญ สิ่งสำคัญคือพระชายา
ของพวกเจ้าอยู่ในมือข้า หากไม่ยอมให้นางเกิดเรื่องก็รีบหลีก
ทาง!”

อันอีเห็นคนปรากฏตัวมากขึ้นเรื่อย ๆ คิ้วก็ขมวดแน่น
ใจเขารู้ดี หากคิดจะพาหว่านซีออกไปก็ต้องฝ่าวงล้อมให้ได้
ยิ่งคนมากเท่าใด ภารกิจก็ยิ่งยากขึ้นเท่านั้น

หว่านซีก็มอมองคมมืดที่พาดอยู่บนลำคอตน มีดสั้นที่แนบ
ชิดผิวหนังมิได้ก่อบาดแผล แต่ความเย็นที่แผ่ออกมาจากคมมืด

ราวกับซึมผ่านผิวเข้าไปถึงกระดูก ทำให้โลหิตในกายคล้ายจะ
แข็งตัว

หวังอันยอมสังเกตเห็นเช่นกัน มือซ้ายลอบไขว้ไป
ด้านหลัง ส่งสัญญาณให้คนด้านหลัง บ่าวสองคนเห็นท่าทางนั้น
จึงค่อยๆ ถอยหลัง แล้วอาศัยจังหวะที่อันอีไม่ทันระวัง ลอบออก
จากห้องด้านใน รีบไปแจ้งข่าวแก่อื่นถึงอย่างรวดเร็ว

“ถอยออกไป ทั้งหมดถอยออกไป ส่วนเจ้าจงใจเย็นก่อน
หากพระชายาได้รับบาดเจ็บแม้เพียงเสี้ยวเดียว จงหยั่งจวีนอ่อง
จะสับเจ้าและผู้ที่อยู่เบื้องหลังเจ้าเป็นหมื่นชิ้น!”

หวังอันมองคมมืดที่สะท้อนแสงเย็นวาบซึ่งแนบอยู่กับ
ลำคอเรียวของหวานซี ราวกับอีกเพียงอึดใจจะเนียนลำคองาง
ได้ทุกเมื่อ ทำให้ผู้มองใจสั่นระรัว

เขาหวาดกลัวว่าการเคลื่อนไหวของพวกตนจะเป็นการ
กระตุ้นอีกฝ่าย จึงรีบโบกมือให้คนรอบข้างถอยห่างออกไป
ขณะที่อันอีใช้มือหนึ่งถือมีดพาดลำคอหวานซี อีกมือจับแขนนาง
ดันให้นางก้าวออกไปด้านนอก

หว่านซีเซตลาเล็กน้อย ก้าวเท้าออกไปอย่างยากลำบาก ทุกย่างก้าวสั้นอย่างยิ่ง เห็นได้ชัดว่านางกำลังถ่วงเวลา สายตา จ้องคมมืดที่อยู่ชิดลำคอตนโดยไม่รู้ตัว ระยะที่ใกล้ชิดเช่นนี้ ทำให้นางไม่กล้าเอ่ยวาจา เกรงว่าเพียงพลาตนิดเดียวจะยั่วโทสะ คนข้างกาย นางรู้ว่าตนควรสงบนิ่งกว่านี้ หากเป็นไปได้ควร หาทางหนี แต่เมื่อลองพยายามแล้ว กลับพบว่าสมองว่างเปล่า สับสน มีอาจตั้งสติได้ และยิ่งคิดไม่ออกว่าจะใช้วิธีใดพาตนพ้น อันตรายนี้ไปได้

“คนที่ต้องใจเย็นไม่ใช่ข้า แต่เป็นพวกเจ้า! หากไม่อยากร ให้พระชายาของพวกเจ้าได้รับบาดเจ็บก็หลีกเลี่ยงเสีย การยึกยัก เช่นนี้มีแต่ทำให้อารมณ์ข้ายิ่งเดือดพล่าน!”

ดูเหมือนการถ่วงเวลาของหวังอันจะยั่วโทสะอันอื่นเข้าแล้ว ระหว่างกล่าว เขาขยับมีดบนลำคอหว่านซีเล็กน้อย

ผู้คนรอบด้านต่างสลดมหายใจเย็นวาบโดยพร้อมเพรียง เห็นชัดว่าพวกเขาหวาดกลัวการกระทำของอันอื่นยิ่งนัก หากมี เขาสั้นเพียงครั้งเดียวแล้วพระชายาต้องสิ้นชีพลงที่นี่ เมื่อถึง คราวท่านต้องกลับมา ไม่ว่าพวกเขาจะทุ้มเทเพียงใดก็ต้อง ตามไปเป็นเครื่องสังเวยด้วย

“เจ้าจับตัวข้าไปด้วยเหตุใดกันแน่”

หว่านซีสูดลมหายใจลึก เอนกายถอยเล็กน้อย เพิ่มระยะห่างระหว่างลำคอตนกับคมมีด แล้วเอ่ยเสียงเบา

“เหตุใดหรือ แนนอนว่าต้องพาพระชายาเก่าไปพบเจ้านายของข้า ส่วนเจ้านายจะมีจุดประสงค์ใดนั้น ขอพระชายาอภัยด้วยที่ข้าไม่อาจล่วงรู้ได้ จึงต้องเชิญพระชายาไปถามด้วยตนเอง”

อันอีคิดถึงปฏิบัติการครั้งนี้ นอกจากสองคนที่นัดรับสัญญาณอยู่นอกจวนกับตัวเขาเอง ครั้นนี้เกรงว่าจะสูญสิ้นทั้งกองกำลังเช่นเคย

หว่านซีถูกผลักออกไปที่ละก้าว ย่างก้าวของนางสั้นยิ่งกว่าเดิม ชัดเจนว่านางกำลังยื้อเวลา แม้อันอีจะไม่เอ่ยว่าเจ้านายคือผู้ใด แต่คำตอบกลับแจ่มชัด ในห้วงเวลาอันยาวนานนี้ ยังมีผู้ใดจะกล้ากระทำการบ้าบิ่นเช่นนี้ได้ นอกจากองค์ชายแปดผู้จวนตรอก

“เร็วเข้า!”

อันนี้เห็นว่าการก่อความวุ่นวายอยู่นานยังออกจากห้อง
ด้านในไม่ได้ เหนือบนหน้าผากก็ผุดขึ้นโดยไม่รู้ตัว

การรักษาการณ์ของจวนจงหย่งจวินอ่องอาจหย่อนยาน
กว่าจวนยงซินอ่องอยู่บ้าง แต่ก็เชื่อว่าเขาซึ่งไร้พวกพ้องจะพา
หว่านซือออกไปได้โดยง่าย ยิ่งไปกว่านั้น การลักพาตัวต้องอาศัย
ความรวดเร็ว ยิ่งเร็วโอกาสสำเร็จยิ่งสูง หากถ่วงเวลาต่อไป
ไม่เพียงจะพาหว่านซือออกไปได้ยาก แม้แต่ชีวิตตนเองจะรักษา
ไว้ได้หรือไม่ เขาก็ยังไม่อาจแน่ใจ

ทว่าในจังหวะนั้นเอง อันถั่งก็ก้าวเข้ามาจากด้านนอก
พร้อมหลินซูจี๋วและคนอื่นๆ ฝ่าเท้าเขามิได้มั่นคงเช่นทุกวัน
กลับเร่งร้อนเล็กน้อย สีหน้ายังพอสงบ แสงสาดส่องมาจาก
ด้านหลังของเขา ทำให้เห็นเป็นเงาร่างทะมึนยืนอยู่ที่กรอบประตู
ดวงตาหรือลงเล็กน้อย ดวงตาจับจ้องไปยังหว่านซืออย่างแม่นยำ
ครั้นเห็นว่านางยังปลอดภัย ใจที่ตึงเครียดจึงผ่อนคลายลง
เล็กน้อย

แววตาอันอู๋บุ๋บไหวเล็กน้อยขณะมองอันถั่งที่ปรากฏตัว
ขึ้นกะทันหัน ทว่ามือที่กุมมีดสั้นกลับมั่นคงแน่นหนา เห็นชัดว่า
เขารู้ดี หว่านซือมีชีวิตอยู่ เขาจึงจะมีชีวิตรอด

“อ๋องเช่นข้ามาแล้ว! หากยังรู้จักคิดก็ปล่อยพระชายาของข้าเสีย แล้วข้าจะไม่เอาความ ยิ่งไปกว่านั้น คนที่ยืนอยู่เบื้องหลังเจ้าคือผู้ใด พวกเราต่างรู้แก่ใจกันดี หากพระชายาข้าได้รับบาดเจ็บแม้เพียงเสี้ยวเดียว ข้าขอรับรองว่าจะสังหารล้างบางทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเจ้านายของเจ้าให้สิ้น ข้าพูดคำไหนคำนั้น!”

อันถึงก้าวเข้าสู่ห้องด้านในที่ละก้าว ค่อยๆ เข้าใกล้พวกเขา เสียงทุ้มต่ำแฝงความเย็นยะเยือก

การปรากฏตัวของอันถึงเป็นแรงกระทบต่ออันอืออย่างชัดเจน หวานซีสัมผัสได้ว่าคมมีดข้างลำคอตนสั้นไหวเล็กน้อย แม้ไม่เข้าใจเหตุผลลึกซึ้ง แต่เพียงเห็นอันถึง นางก็รู้สึกวางใจอย่างประหลาด

“ท่านอ๋องไม่จำเป็นต้องขู่ ขณะนี้พระชายาเก๋ายู่ในมือข้า อำนาจย่อมอยู่ในมือข้า เช่นนั้นพวกท่านควรหลีกเลี่ยงจะดีกว่า”

อันอือพยายามข่มใจให้สงบ เห็นได้ชัดว่าเขาหวั่นเกรงอันถึง

สิ้นเสียงอันอี อันถึงก็ขมวดคิ้วแน่น อันอีเป็นใคร คนอื่นอาจไม่รู้ แต่เขารู้ดี ครั้งหนึ่งยามช่วยอันชื้อคัดเลือกกองครักษ์ลับบางส่วนเขาคัดเลือกด้วยตนเอง อันอีก็อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย แม้ภายหลังอันถึงเปลี่ยนไปอยู่ฝ่ายอันเงิน แต่ในสายตาอันอี อันถึงก็ยังเคยเป็นเจ้านาย ด้วยเหตุนี้ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับอันถึง อันอีจึงอดหวั่นใจไม่ได้

“ขู่หรือ ขำมิได้ขู่ อันอี เจ้าควรเข้าใจดี สถานการณ์ของเจ้านายเจ้าในเวลานี้มีอาจเทียบกับอดีต ถึงแม้เสด็จพ่อจะตั้งใจไว้ชีวิตเขา แต่เจ้าอย่าลืมนะขำมิใช่คนที่ใครจะรังแกได้ง่าย จากเรื่องพระชายาแปดจนถึงวันนี้ ขำได้แสดงท่าทีชัดเจนพอแล้ว แต่เขากลับยังไม่เข้าใจ”

เสียงทุ้มต่ำของอันถึงเย็นเฉียบเล็กน้อย ขณะพูด เขาเหลือบตาขึ้นสบตาหว่านซีโดยตรง ในสายตาเผยแววพลบโยนรางๆ ราวกับบอกให้นางอดทนอีกเพียงครู่เดียว

อันอีก็กัดต้ออันชื้ออย่างแท้จริง หรือจะกล่าวว่างครักษ์ลับทุกคนล้วนภักดีต่ออันชื้อ แม้ต้องสละชีวิตก็ไม่เสียดาย แต่ประโยชน์ของอันถึงทำให้เขาลังเล มิใช่เพราะหวงแหนดชีวิตตน หากเพราะความยุ่งยากที่ตนอาจนำไปสู่เจ้านาย

“ท่านอ๋องไม่ต้องกล่าวอีกแล้ว เป็นเพราะบ่าวทำงานบกพร่องจึงก่อปัญหาให้เจ้านาย ไม่ว่าผลจะเป็นเช่นไร สิ่งที่บ่าวทำได้ในเวลานี้ คือทำตามคำสั่งเจ้านายให้สำเร็จ”

อันอีราวกับได้สติ สีหน้าเก็บงำอารมณ์ มองอินถึงด้วยแววตาเย็นชา มือที่ถือมีดเลื่อนเข้าไปใกล้ลำคอหวานซีอีกเล็กน้อย ใช้การกระทำเป็นการบ่งบอกเจตนาไม่ต้องอธิบาย

อินถึงหรีดา สายตามองผ่านอันอีไปยังหน้าต่างที่ถูกพังเข้ามา เห็นเงาร่างแวบผ่านด้านนอก เขายกมือโบกเล็กน้อยให้คนที่ล่อมอยู่ในห้องจึงถอยออกไป

มือขวาของหวานซีประคองท้องตน ตั้งแต่ตั้งครรรภ์จนบัดนี้ ผิงหมั้วมัวกับคนอื่นดูแลนางอย่างดี ร่างกายจึงแข็งแรงขึ้นมาก หากไม่มีเหตุไม่คาดคิด นางกับเด็กย่อมปลอดภัย แต่เวลานี้...ทุกอย่างเกิดขึ้นกะทันหัน แม้แต่นางเองยังตกตะลึง

กระนั้น แม่นางตกอยู่ในอันตรายซึ่งเกี่ยวพันกับอินถึงโดยตรง แต่นางไม่เคยโทษเขา เพราะเขาทำเพื่อปกป้องนางกับลูกมากมาย เพียงแต่ปัจจัยภายนอกมากเกินไป ทำให้เขาป้องกันไม่ทั่วถึง

“เช่นนั้นข้าควรไปเยือนจวนองค์ชายแปดเสียตอนนี้เลย ดีหรือไม่ ข้าคิดว่าคนที่เขาส่งออกมาล้วนต้องเป็นยอดฝีมือ แต่ บัดนี้กลับเหลือเจ้าเพียงลำพัง เช่นนั้นเจ้าคิดว่ากำลังคนในจวน องค์ชายแปดจะต้านทานคนของข้าได้หรือไม่”

ระหว่างกล่าว อิ้นถึงมองไปทางจวนองค์ชายแปดโดยไม่รู้ตัว แวตารัอาร์มณ มีเพียงไอสังหารอันเข้มข้น

“ท่าน!”

มือที่กุมมิดของอิ้นบีบแน่นขึ้น หากรู้ใช้อิ้นถึงจะกลับมาเร็วเพียงนี้ ต่อให้ต้องลากก็ต้องลากตัวหวานซื่อออกไป มิใช่ตกอยู่ในสภาพกระอักกระอ่วนระหว่างการข่มขู่และการโต้กลับ เช่นนี้

ผู้ใดจะคาดคิดว่าเขาจะพบหนึ่งในอดีตเจ้านายอย่าง อิ้นถึงในสถานการณ์เช่นนี้ แม้ปัจจุบันอีกฝ่ายไม่ใช่เจ้านายของตนแล้ว แต่ก็มีใช้คนที่เขาจะปฏิบัติอย่างไม่ใส่ใจได้ องค์รักษ์ลับไม่ควรมียารมณส่วนตัว ทว่าเขากลับอดมีความรู้สึกพิเศษต่อบุรุษที่คัดเลือกเขาออกจากฝูงชนผู้นั้นมิได้ จะเป็นความซาบซึ้ง

ที่ได้รับการมองเห็น หรือความยำเกรงจากการอยู่ร่วมกัน เขาเองก็แยกไม่ออก

“หากท่านต้องคิดลงมือกับเจ้านายของป่าว เช่นนั้นปาวก็ต้องให้ท่านลิ้มรสความรู้สึกที่คนสำคัญตายต่อหน้าต่อตา!”

ขณะนั้นอีกกล่าว มือที่ถือมีดก็เลื่อนกระชั้นขึ้นมาชิดลำคอ หว่านซีทันที ผิวเนียนถูกกรีดเป็นรอยแดงเส้นหนึ่ง โลหิตสีแดงฉานหยุดแล้วหยุดเล่าไหลซ้ๆ ลงไปตามลำคอขาว ก่อนจะซึมเข้าไปในปากเสีย

“บังอาจ!”

เมื่อเห็นโลหิตบนลำคอหว่านซี อันถึงกับพลันเจ็บแปลบที่อก ก่อนจะร้องออกมาโดยไม่อาจควบคุม

ความตื่นตระหนกวาบผ่านใบหน้าของอินถ์ น้ำเสียงเผยความร้อใจเต็มเปี่ยม แม้กระทั่งความหวาดกลัวที่เขาเองยังไม่ทันรู้ตัว

“อันนี้ เดิมทีข้าคิดว่าหากเจ้าปล่อยพระชายา เรื่องนี้จะยกให้ผ่านไป บัดนี้ข้าไม่คิดเช่นนั้นแล้ว ข้าให้ทางถอยแก่เขา

ครั้งแล้วครั้งเล่าเพราะเห็นแก่ความสัมพันธ์ในอดีต แต่เขากลับไม่รู้จักสำนึก ยังทำทนายขอบเขตของข้าข้าแล้วข้าเล่า พวกเจ้าคิดว่าข้าเป็นเสือกระดาษ จะบีบคั้นอย่างไรก็ได้หรือ”

ทุกถ้อยคำของอินถึงมาพร้อมกับย่างก้าวที่เข้าใกล้ทุกขณะ คำพูดราวกับบีบคั้นออกจากลำคอ แรงกดดันแผ่ซ่านทำให้ผู้ฟังหนาวสะท้าน

“อย่า อย่าเข้ามา!”

อินเฝ้ามองอินถึงที่ย่างเข้ามาโดยไม่สนใจสิ่งใด จิตใจปั่นป่วนอย่างแท้จริง มือที่ถือมีดด้วยความตึงเครียดแนบชิดลำคอ หวานซีมากขึ้นในชั่วพริบตา เลือดจากบาดแผลบนลำคอนางจึงทะลักออกมามากขึ้นทันที

สีหน้าซีดขาวของหวานซีและริมฝีปากที่ถูกกัดจนมีเลือดซึม ล้วนตกอยู่ในสายตาอินถึง เขาอยากพุ่งเข้าไปทันที ทว่าต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของหวานซีกับเด็กในครรภ์ เขาเหลือบมองด้านข้าง ใช้สายตาส่งสัญญาณให้หลินซูจิวเตรียมพร้อม แต่เสียงเด็กไสกังวานกลับทำลายความเจียบจนทั้งห้องในฉับพลัน

“เสด็จแม่! เสด็จแม่! หยวนหยวนมีเรื่องจะบอก!”

พร้อมกับเสียงใสแจ้ว เเงาร่างเล็กๆ ก็วิ่งเข้ามา และเงาร่างนั้นทำให้เส้นประสาทของอินถ์ถึงกับหว่านซีตึงเครียดขึ้นโดยไม่อาจควบคุม

บทที่ 541 ใครกันแน่ที่ไล่ต้อนจนสิ้นทาง

“เสด็จแม่! เสด็จแม่! หยวนหยวนมีเรื่องจะบอก!”

พร้อมกับเสียงใสแจ้ว เกราะเล็กๆ ก็วิ่งเข้ามา และเกราะนั้นทำให้เส้นประสาทของอินถึงกับหวนซัดตึงเครียดขึ้นโดยไม่อาจควบคุม

“ท่านหญิง ท่านเข้าไปไม่ได้!”

ทิงอวี่ที่ได้สติอย่างรวดเร็ว รีบยื่นมืออุ้มหยวนหยวนทันที เห็นชัดว่านางหวาดกลัวว่าการกระทำโดยไม่คิดหน้าคิดหลังของเด็กจะกลายเป็นหมากอีกตัวให้ฝ่ายตรงข้าม

เด็กจะเข้าใจอะไร พวกเขาอาจรู้ว่าความอันตรายคืออะไร แต่ยากจะแยกแยะได้ว่าสถานการณ์ดีหรือร้าย อีกทั้งไม่เข้าใจว่าความสงบเยือกเย็นและความอดกลั้นคือสิ่งใด ความคิดของเด็กเรียบง่ายและตรงไปตรงมา ง่ายต่อการเสียการควบคุมเพราะความห่วงใย หากพลาดเพียงก้าวเดียว ไม่เพียงช่วยไม่ได้ กลับอาจเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายฉวยโอกาสได้

“ทำไมถึงเข้าไปไม่ได้เล่า”

หยวนหยวนเบิกตากลมโต ใบหน้าเต็มไปด้วยความฉงน มองทิงอวี่ทีหนึ่ง แล้วหันไปมองหวานซีที่ถูกจับเป็นตัวประกัน อีกด้านหนึ่ง สายตาดตกลงบนลำคอของหวานซี ริมฝีปากเม้มแน่น ก่อนเอ่ยเสียงสั่นล้ายจะร้องไห้

“เสด็จแม่ เสด็จแม่ ทำไมท่านถึงบาดเจ็บ”

หวานซีมองบุตรสาวที่น้ำตาคลอเบ้าจวนเจียนจะหลั่ง น้ำตา นางอยากอำปากหมายจะปลอมสองคำ ทว่าความเจ็บแปลบที่ลำคอและการยืนอยู่นานทำให้นางอ่อนล้าอย่างยิ่ง เดิมทีอาศัยเพียงลมหายใจหนึ่งคำจุนไว้ บัดนี้เมื่อเกิดเหตุพลิกผันขึ้นอีก นางยังไม่ทันได้เปล่งคำพูด ภาพตรงหน้าพลันมีดดับ ร่างกายโน้มเอนไปข้างหน้าโดยตรง

คมมีดที่ส่องประกายเย็นเยียบยังอยู่เบื้องหน้า ต่อให้เพราะจิตใจอันอึดสู้ทนจนเกิดช่องว่างเล็กน้อย แต่ไม่ว่าหวานซีจะล้มลงทับหรือเขวี้ยงมือกลับ ก็มีความเป็นไปได้ที่โลหิตจะสาดกระเซ็นในทันที ภาพนั้นทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยตะลึงงัน บางคนที่ใจเสาะถึงกับหลับตาลงโดยไม่รู้ตัว

อันถึงซึ่งจับตามองทุกการเคลื่อนไหวของหวานชี้อยู่ไม่ไกล ย่อมเห็นทุกอย่างชัดเจน เขาเห็นอันอีจิตใจไม่มั่นคง จนเกิดช่องว่างเสี้ยวหนึ่ง จึงคิดจะฉวยโอกาสช่วยคน ใครจะรู้ว่าเขายังไม่ทันขยับก็เห็นนางล้มเข้าหาคมมีด ภาพนั้นนับว่าเส้นยาแดงผ่าแปด ยังไม่ทันให้อันอีตั้งตัวได้ เขาก็พุ่งเข้าไปอย่างรวดเร็วและรุนแรง ครั้นอันอีรู้สึกตัว มือของอันถึงก็ขวางอยู่หน้าคมมีดแล้ว

คมมีดกรีดผ่านฝ่ามือเขา โลหิตพุ่งกระเซ็น ทว่าเขากลับไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย พลิกมืออีกข้างโอบหวานชี้เข้าสู่อ้อมอก

เมื่ออันอีได้สติ หน้าผากเต็มไปด้วยเหงื่อเย็น เขารับคำสั่งมาลักพาตัว มิได้คิดทำร้ายหวานชี้ หากเมื่อครู่มิใช่อันถึงตอบสนองรวดเร็วและไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตน คมมีดนั้นก็คงเนียนล่ำคอหวานชี้ไปแล้ว เกรงว่า...

“ม้วยืนอิงอะไรอยู่ จับมัน!”

อันถึงออกคำสั่งเสียงดัง องค์กรกษัตริย์ที่ชุมนุมอยู่นอกหน้าต่างก็โผล่เข้ามาในห้องในทันที เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็จับอันอีไว้ได้

เมื่อวิกฤตคลี่คลาย อันถึงก็อุ้มหวานชีไปยังข้างเตียงเตา
หลินชูจิวกับคนอื่น ๆ ได้สติกลับมา ผู้ที่ควรไปตามหมอกีรีบไป
ผู้ที่ควรปลอบเด็กก็รีบปลอบ ผู้ที่ควรเก็บกวาดก็เริ่มจัดการ
ภายในเรือนซึ่งอีกกลับคืนสู่ความเป็นระเบียบเรียบร้อยดังเดิมใน
ชั่วพริบตา

เมื่อหมอประจำจวนมาถึง เขาตรวจชีพจรหวานชีก่อน
เป็นอันดับแรก หลังยืนยันว่านางเพียงตื่นตระหนก มิได้เป็น
อันตรายใหญ่หลวง อันถึงจึงยอมให้หมอทำแผลที่ฝ่ามือตน

แม้อันอิมมิได้ตั้งใจทำร้าย ทว่าแผลบนมืออันถึงก็ลึก
ไม่น้อย เสียเลือดมาก ก่อนหน้านั้นเพราะเขาห่วงอาการหวานชี
จึงเพียงใช้ผ้าเช็ดหน้าพันแผลไว้ลวกๆ เมื่อหมอมาเปิดทำแผล
ผ้ากับเลือดแข็งติดกันไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ อันถึงจึงต้องทนความ
เจ็บปวดไม่น้อย

อันอิมถูกคุมตัวไปแล้ว แต่เรื่องนี้ไม่อาจจบลงเพียงเท่านั้น
เพียงคิดว่าเมื่อครู่หากเขาช้ากว่านั้นเพียงก้าวเดียว หวานชี
ก็อาจสิ้นชีวิตตรงหน้า เส้นเลือดที่ขมับอันถึงปูดโปน ความ
ไม่พอใจต่ออันอิมพุ่งขึ้นถึงขีดสุดในชั่วพริบตา

เขาเข้าใจความคิดของอินชื้อมาโดยตลอด การที่ส่งอินชื้อมาลักพาตัวครั้งนี้ก็เพื่อข่มขู่เขาเท่านั้น เขาพอคาดเดาแผนการได้ และเข้าใจสถานการณ์ของอีกฝ่าย แต่เขาไม่อาจยอมรับที่อีกฝ่ายยื่นมือเข้ามาในจวนของเขาครั้งแล้วครั้งเล่า ครั้งสองครั้ง เขายังฝืนปล่อยผ่านเพราะเห็นแก่ความสัมพันธ์ในอดีต แต่หลายครั้งเข้า เขาจะทนได้อย่างไร โดยเฉพาะตอนที่เห็นว่าอินชื้อกำลังตั้งครมร์ เขาไม่เคยยังคิดเลยหรือว่าการส่งองครักษ์กลับมาชิงตัวหญิงมีครมร์ หากพลาดเพียงนิด ก็คือหนึ่งศพสองชีวิต!

“ปรนนิบัตินางให้ดี หากเกิดเรื่องอีกแม้แต่น้อย พวกเจ้าก็ไปรับโทษกันเอาเอง”

อินชื้อมองหวานชื้อที่ยังหลับไม่รู้สีกตัว ยื่นมือจัดผ้าห่มให้นาง ก่อนหมุนกายออกไป เพียงประโยคเดียวก็ทำให้ทิงอวี่กับทิงฉินคุกเข่าลงทันที

“เพคะ”

ทิงอวี่กับทิงฉินได้ยินคำว่า ‘รับโทษ’ ร่างกายก็สั่นสะท้านโดยไม่รู้ตัว

แท้จริงแล้ว พวกนางอยู่สุขสบายข้างกายพระชายา
มานานจนเกือบลืมไปว่าจงหย่งจวินฮ่องผู้นี้มิใช่คนใจดี
เขาอ่อนโยนต่อหวานซี มิได้หมายความว่า จะเมตตาผู้อื่น ศัตรู
ไม่ต้องกล่าวถึง แม้แต่ป้ารับใช้ หากทำดีมีรางวัล ทำพลาด
ก็มีโทษ และโทษนั้น หากใครเคยผ่านสักครั้ง ล้วนไม่ยาก
เผชิญซ้ำอีกเป็นครั้งที่สอง ทิงอวี่กับทิงฉินก็เช่นกัน

หลินชู่จิวเดินตามอินถึงออกไปอย่างระมัดระวัง ภายนอก
ดูไม่ต่างจากปกติ ทว่าใจเต้นระรัว โชคดีที่วันนี้ทุกอย่างยังอยู่ใน
ขอบเขตที่แก้ไขได้ มิฉะนั้นเกรงว่าวันนี้พวกเขาจะรักษาชีวิตไว้
ไม่ได้แล้ว

เมื่อหวานซีฟื้นขึ้นมา เวลา ก็ผ่านไป แล้วหนึ่งชั่วยาม แผล
ที่ลำคอ ยังปวดแปลบเล็กน้อย ทว่าสิ่งที่นางห่วงใยยิ่งกว่าคือ
ความปลอดภัยของอินถึงและลูก ๆ

“พระชายา ท่านฮ่องได้รับบาดเจ็บที่ฝ่ามือเล็กน้อย ส่วน
ท่านหญิงน้อยปลอดภัยดี กลับเป็นท่านเองต่างหากที่ต้อง
พักผ่อนให้มาก”

ทิงอวีเห็นหว่านซีมีสีหน้าร้อนรน ก็รีบประคองร่างนางไว้
พลงตอบทุกคำถามเป็นลำดับชัดเจน

“ท่านอ๋องเล่า เหตุใดจึงไม่อยู่ที่นี้”

หว่านซีเอียงศีรษะ กวาดตามองไปรอบด้าน พบว่าไม่รู้
ตั้งแต่เมื่อใดหน้าต่างที่ถูกกระแทกจนพังได้รับการซ่อมแซมแล้ว
ทุกอย่างภายในห้องกลับคืนดังเดิม หากมิใช่เพราะลำคอของ
นางยังปวดแปลบอยู่ นางคงคิดว่าเหตุการณ์ก่อนหน้านี้เป็น
เพียงภาพลวงตาของตนเอง

นางมิได้สนใจว่าเป้าหมายขององค์ชายแปดคือสิ่งใด
หว่านซีการกระทำของเขาครั้งนี้ทำให้นางโกรธเกรี้ยวอย่างแท้จริง
หากมิใช่เพราะนางรู้ว่าอันถังจะจัดการเรื่องนี้ได้ อีกทั้งร่างกาย
นางไม่สะดวก นางย่อมหาทางเอาคืนสิบเท่าร้อยเท่าเป็นแน่

“ท่านอ๋องพาหลินกงออกจากจวนไปแล้ว เห็นทีคงไป
จัดการเรื่องนี้เพคะ”

ทิงอวีแม้มิได้สอบถามชัดเจน หว่านซีเมื่อแน่ใจว่าอันถังที่ถูก
จับถูกพาตัวไปพร้อมกัน ก็รู้วาระหว่างจวนจงหย่งจวินอ๋องกับ
จวนองค์ชายแปด เกรงว่าจะถึงคราวแตกหักโดยสิ้นเชิง

ในความเห็นของนาง พวกเขาคควรแตกหักเสียตั้งนานแล้ว แต่แรกพระชายาแปดก็จงใจกลั่นแกล้งพระชายา ครานี้องค์ชายแปดยังคิดใช้พระชายากับบุตรเป็นเครื่องมือข่มขู่ท่านอ่อง การกระทำเช่นนี้ไม่ว่าอย่างไรก็เกินทน หากไม่โต้กลับ วันหน้า จวนจงหยงจวินอ่องจะยื่นหยัดต่อหน้าผู้คนได้อย่างไร

“เช่นนั้นหรือ เอาเถิด ไปพาหยวนหยวนกับคนอื่น ๆ มาที่นี่ เด็กน้อยคงตกใจไม่น้อย”

หวานซียกมือกดคลึงหน้าผาก เมื่อรู้ว่าอินถึงลงมือแล้ว ก็ไม่ชักถามต่อ หันความสนใจไปยังลูก ๆ แทน

หวานซีใส่ใจลูก ๆ ของนางเสมอ แม้มิได้ทำทุกอย่างด้วยตนเอง แต่ก็ห่วงใยทุกเรื่อง เหตุการณ์ที่นางถูกลักพาตัวเกิดขึ้นฉับพลัน แม้เคยกำชับไว้ก่อนหน้า ก็ยังต้านทานมิได้ เด็กยังเล็ก ผู้คนก็มากมาย เพียงสะเพร่าเล็กน้อยจึงเกิดภาพวันนี้ โชคดีที่เด็กมิเป็นไร มิฉะนั้นนางคงเสียใจไปชั่วชีวิต

หากผู้ใดที่อยู่ข้างกายเด็กไม่ใส่ใจหน้าที่ หวานซียอมเปลี่ยนตัว ไม่ว่าด้วยเหตุผลใด หากปล่อยให้เจ้านายตกอยู่ในอันตราย ย่อมถือว่าบกพร่องในหน้าที่ นางไม่สนเหตุผล

สนเพียงผลลัพธ์ เพราะเคยสูญเสียมาแล้ว นางจึงไม่ต้องการสูญเสียอีก

ทิงอวี้อุ้มหยวนหยวนที่ผิงหมั้วมัวพาไปพักอยู่ห้องด้านข้างมาส่งถึงหน้าหว่านซี สีหน้าของเด็กยังเหม่อลอย เห็นชัดว่ายังมีอาจหลุดพ้นจากบรรยากาศตึงเครียดก่อนหน้านี้ หว่านซีอยากอุ้มนางเข้าสู่อ้อมกอด ทว่าเพราะกำลังตั้งครรภ์ จึงเพียงโอบร่างน้อยนุ่มนั้นไว้แนบกาย ปลอบประโลมเสียงเบา

หยวนหยวนได้รับความตกใจ แม้ปกติราเริงซุกซน แต่ก็ไม่เคยเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก่อนหน้านั้นแม้มีผิงหมั้วมัวอยู่ข้างกาย แต่ยังมีอาจสงบได้อย่างแท้จริง ครั้นได้ยินเสียงปลอบโยนของหว่านซี เด็กน้อยจึงร้องไห้ออกมา ร่างเล็กซุกแนบอกมารดา ร้องไห้สะอึกสะอื้นสุดเสียง

“ไม่เป็นไรแล้ว ไม่เป็นไรแล้ว...”

หว่านซีลูบหลังนางเบาๆ เด็กน้อยสะอื้นอีก มือเล็กกำแขนหว่านซีแน่น รวากับหวาดกลัวว่ามารดาจะหายไป

เวลานี้หว่านซีกลับรู้สึกโชคดีที่บุตรคนอื่นมิได้เห็นภาพนั้น มิฉะนั้นเรื่องนี้คงยากจะยุติ